

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI LĂM

DU TIỂU QUYÊN ĐIỀU TRA BÍ THẤT

Phương Tú hỏi:

- Các vị muốn sao bây giờ ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Viện chúa đã thu cất rất nhiều đồ cổ ngoạn cùng châu báu, nhưng đáng tiếc là bọn ta không tham tâm những thứ đó mà chỉ muốn coi nhà hoán tâm bí mật của các vị.

Phương Tú ngập ngừng đáp :

- Đàm Dược Sư chết rồi, trong thiên hạ chẳng còn ai...

Du Tiểu Quyên xua tay ngắt lời :

- Bọn ta chắc rằng trong bí thất đó còn nhiều người bị cầm tù.

Vậy Phương viện chúa dẫn bọn ta đi coi.

Phương Tú không nói gì nữa, trở gót tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu đi sau Phương Tú.

Phương Tú đi tới cửa ra ám hiệu thì cửa nhà mở ra ngay.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn vào thấy trong nhà nầy rất nhiều giường gỗ bày la liệt. Trên giường giải hai thứ đệm khác nhau. Cả chăn cũng vậy.

Dường như trên mỗi giường là một người nằm, trên đắp chăn đơn phủ kín.

Tường vách màu trắng quét rất sạch sẽ. Trong nhà toàn những giường, ngoài ra không trần thiết một thứ gì khác. Những tấm chăn đơn màu hồng và màu trắng gây nên một cảnh chết chóc.

Bọn Lý Hàn Thu, Du Tiểu Quyên tuy là những người đã từng bôn tẩu giang hồ và từng trải rất nhiều cuộc chém giết, thế mà tình trạng căn bí thất nầy cũng khiến cho mấy người không khỏi ớn lạnh xương sống.

Du Tiểu Quyên thở phào một cái tiếng nói :

- Phương viện chúa có phải trên những giường nầy đều có người nằm ?

Phương Tú đáp :

- Đã dùng chăn đắp thì dĩ nhiên phải có người.

Quân Trung Phụng lạnh lùng hỏi :

- Đó là người sống hay người chết ?

Phương Tú đáp :

- Bảo họ là người sống cũng phải mà cho là người chết cũng phải, họ ở vào tình trạng sống không ra sống chết không ra chết. Ai muốn hạ sát, họ vẫn nằm yên không dậy kháng cự được. Nhưng họ chết rồi cũng không đúng vì mũi miệng họ còn hơi thở phập phồng.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Tại sao lại dùng hai thứ chăn khác nhau để phủ kín người họ ?

Phương Tú đáp :

- Những người phủ chân hồng là chưa thay đổi trái tim, có thể để lâu được.

Dường như hắn biết là đã tiết lộ nhiều bí mật nên đột nhiên ngừng lại không nói tiếp nữa.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vậy những người phủ chân trắng chắc đã được thay đổi tim ?

Phương Tú đáp :

- Đúng thế.

Du Tiểu Quyên tiến lại một bước hỏi :

- Bọn người thay đổi trái tim chắc là Phương viện chúa sai khiến được rồi ?

Phương Tú lắc đầu đáp :

- Bọn họ còn phải trải qua một thủ tục mới tỉnh lại được.

Lý Hàn Thu chỉ mũi kiếm vào sau lưng Phương Tú hỏi :

- Phương viện chúa ! Viện chúa nên trả lời cho thành thật. Hễ còn dấu diếm hay man trá là tự rước lấy cái đau khổ vào mình. Bây giờ Viện chúa hãy cho bọn tại hạ hay những người này còn phải qua thủ tục gì mới hành động được ?

Phương Tú đáp :

- Giả dối lắm ! Chỉ cho họ uống một viên thuốc là xong.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thứ thuốc đó hiện giờ ở đâu ?

Phương Tú đáp :

- Hiện giờ còn để ở trong nhà này.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Những người đây là nhân vật thế nào ?

Phương Tú đáp :

- Họ đều là những tay cao thủ võ lâm.

Tần Nhi đột nhiên nói xen vào :

- Mà họ toàn là những nhân vật cứng cỏi nghĩa hiệp.

Phương Tú đưa mắt nhìn Tần Nhi nói :

- Con nha đầu kia ! Từ thuở nhỏ người được ta nuôi dưỡng, ta lại cư xử với người rất tử tế. Thế mà nay người phản ta.

Tần Nhi khẽ buông tiếng thở dài ngắt lời :

- Viện chúa nuôi tiểu nữ tất nhiên là để dùng vào công việc tàn ác của Viện chúa. Một ngày kia mà tiểu nữ không chịu vâng lệnh của viện chúa tất cũng bị thay đổi trái tim như bọn ấy.

Lý Hàn Thu nói.

- Viện chúa đã mấy phen phái người rượt theo Tần Cô nương để hạ sát. Thế là có vay có trả rồi. Trước kia hai bên dù có chút tình thì mối tình đó cũng đã cắt đứt rồi.

Du Tiểu Quyên nói :

- Phương viện chúa ! Ngày trước khác, bây giờ khác. Viện chúa là người hiểu thời vụ, tưởng không đến nỗi rước lấy cái đau khổ vô mình.

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Trong nhà này còn có người sống nào nghe lời chỉ huy của viện chúa không ?

Phương Tú đáp :

- Dĩ nhiên là có.

Du tiểu Quyên nói :

- Viện chúa kêu chúng ra đây bảo mở chãn để bọn tại hạ coi cho biết.

Phương Tú không trả lời vào điều yêu cầu của Du Tiểu Quyên mà nói :

- Tại hạ ra máu nhiều quá e rằng khó lòng chống nổi được nữa.

Lý Hàn Thu nói :

- Viện chúa bị thương ở ngoài da mà nội công lại thâm hậu cho dù chẳng cần rịt thuốc cũng không chết được.

Phương Tú không biết làm thế nào đành cất tiếng hô :

- Hai gã được đồng Phong, Vân đâu ?

Bỗng khuôn cửa ngăm ở trong góc nhà chuyển động. Hai gã đồng tử áo xanh từ từ bước ra.

Lý Hàn Thu liếc mắt nhìn hai gã đồng tử áo xanh rồi lạnh lùng nói :

- Căn nhà này còn có cửa ngăm, xem chừng bên trong có đặt mai phục phải không ?

Phương Tú lắc đầu đáp :

- Không có mai phục chi hết. Hai tên được đồng này ở luôn đây để chiếu cố bệnh nhơn.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Bọn họ đã kêu bằng được đồng thì chúng hiểu y lý phải không ?

Phương Tú đáp :

. Chúng đều là thuộc hạ của Đàm Dược Sư.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Bọn chúng chịu vưng lệnh viện chúa sai bảo không ?

Phương Tú đáp :

- Nơi đây chỉ có Đàm Dược sư và tại hạ lui tới.

Hắn quay đầu lại khẽ dặn hai tên đồng tử mấy câu.

Hai tên được đồng liền thò tay mở tấm khăn trắng lên.

Bọn Lý Hàn Thu chú ý nhìn xem thì thấy người này hai mắt hé mở, ngực còn thoi thóp thở. Đầu cạo trọc lóc chẳng khác nhà sư.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Y là người xuất gia ư ?

Phương Tú đáp :

- Y là đệ tử chùa Thiếu Lâm.

Du Tiểu Quyên nói :

- Thế thì bọn Viện chúa thật là lớn mật, dám gia hại đệ tử chùa Thiếu Lâm.

Phương Tú đáp :

- Bọn họ đến đây đã thay hình đổi dạng nên không nhận ra được.

Lý Hàn Thu nói :

- Hãy mở tấm chắn hồng cho mọi người coi.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi mở chiếc chắn hồng ra.

Mọi người lại chú ý nhìn thì người nầy sắc mặt lợt lạt như tờ giấy trắng, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Người nầy chưa đổi trái tim ư ?

Phương Tú đáp :

- Tuy gọi là thay đổi trái tim mà thực ra Đàm Dược Sư chỉ cho uống một thứ thuốc đặc biệt và dùng thủ thuật để họ biến cải tâm.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Dược vật đó thể nào và thủ thuật ra sao ?

Phương Tú đáp :

- Cái đó ư. Đàm Dược Sư dấu kỹ, tại hạ không hiểu hẳn dùng thủ pháp gì.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Thế thì những người nầy không còn cách gì cứu chữa được hay sao ?

Phương Tú đáp :

- Đàm Dược Sư chết rồi, trên đời không còn người thứ hai khiến cho họ hồi tỉnh được.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Các vị làm việc thương luân bại lý này bằng những thủ thuật tàn nhẫn đó, bao lâu rồi ?

Phương Tú nhìn Du Tiểu Quyên đáp :

- Kể ra đã lâu lắm. Ngày ấy cô nương chưa ra đời, có điều từ đầu Đàm Dược Sư còn ở trong vòng thí nghiệm. Từ ngày thành công đến nay mới gần được ba năm.

Tân Nhi nói :

- Thật là đáng sợ ! Trong thời kỳ Đàm Dược Sư thí nghiệm, nhất định lão đã làm chết nhiều người.

Phương Tú thở dài đáp :

- Nếu không gặp Đàm Dược Sư thì tại hạ cũng không có ý đồ cuồng loạn mưu đồ bá nghiệp trên chốn giang hồ.

Du Tiểu Quyên cười lạt hỏi :

- Phương viện chúa. Phải chăng viện chúa có ý hối hận.

Phương Tú thở dài đáp :

- Hỡi ơi ! Những người này chẳng có oán thù chi với tại hạ, lại mất bao nhiêu năm trời luyện võ cực nhọc. Lòng họ mong có ngày nổi tiếng giang hồ. Thế mà sau khi Đàm Dược Sư dùng hoán tâm thuật là họ quên hết, sống cuộc đời hăm hồ, không còn biết mình là ai nữa.

Tân Nhi nói :

- Bây giờ Đàm Dược Sư chết rồi thì viện chúa là chúa tể nơi đây, nên tha cả bọn chúng ra.

Phương Tú nói :

- Những người đắp chặn trắng đã trải qua thủ thuật hoán tâm và mất hết cảm giác. Bọn chúng hành động theo khẩu hiệu và thủ thế của người chỉ huy. Bây giờ tha họ ra chỉ có hại cho đời chứ chẳng ích gì. Còn những người đắp chặn đỏ chưa trải qua thủ thuật của Đàm Dược Sư thì bọn họ vĩnh viễn ở trong tình trạng mê man bất tỉnh cho đến lúc chết.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Không có thuốc giải để cứu họ ư ?

Phương Tú đáp :

- Không có ! Dù có thuốc giải cho những người đắp chặn đỏ kia cũng không thể cứu họ được, vì thần trí họ chưa bị tiêu diệt. Lòng họ vẫn căm hận Đàm Dược Sư cùng tại hạ đến cực điểm.

Du Tiểu Quyên nói :

- Vì vậy mà Phương viện chúa không muốn cứu họ ư !

Phương Tú đáp :

- Thứ thuốc giải đó thực không ở trong tay lão phu. Chỉ mình Đàm Dược Sư là biết chỗ để mà thôi.

Quân Trung Phụng lạnh lùng nói :

- Bây giờ Đàm Dược Sư chết rồi, nên bao nhiêu tội lỗi Viện chúa đem đổ hết lên đầu lão chứ gì !

Phương Tú đáp :

- Không phải thế ! Đó là sự thực.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Phương viện chúa đã không có cách nào cứu được bọn người đắp chặn đỏ thì có thể cứu được những người đắp chặn trắng không ?

Phương Tú đáp :

- Cũng không cứu được. Nhưng người này chỉ nghe lệnh của tại hạ. Nếu cứu họ tỉnh lại, họ sẽ thành những kẻ giúp sức cho tại hạ.

Tiểu Quyên cười nhạt nói :

- Con người đã mất thần trí mà còn võ công cao cường thì khó tin lắm.

Nàng ngừng một chút rồi hỏi :

- Viện chúa đưa bọn ta coi hai dãy nhà bên kia xem đựng gì ?

Phương Tú đáp :

- Trong hai căn nhà đó thì một căn cũng giống như căn chúng ta đang đứng đây. Còn một căn nữa là nơi Đàm Dược Sư thi hành thủ thuật hoán tâm.

Du Tiểu Quyên nói :

- Thế thì chỗ đó cũng tân kỳ, bọn ta muốn qua coi.

Phương Tú nói :

- Nói ra chắc cô nương chẳng chịu tin lời, sự thực thì căn phòng nơi Đàm Dược Sư thi hành thủ thuật, tại hạ cũng chưa đặt chân vào bao giờ.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Thật thế ư ?

Phương Tú đáp :

- Dù nương không tin, tại hạ cũng phải nói. Bây giờ tại hạ dẫn đường, như có cơ quan phát động thì tại hạ cũng bị thương.

Du Tiểu Quyên gật đầu nói :

- Cách hợp tác của Phương viện chúa thật ra ngoài sự tiên liệu của chúng ta.

Phương Tú ngó hai tên dược đồng nói :

- Các người vào đi !

Rồi hắn cũng xoay mình đi ra ngoài.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Phương viện chúa ! Khoan rồi hãy đi ! Hai gã dược đồng kia võ công thế nào ?

Phương Tú dùng chân đáp :

- Hai tên dược đồng đó tuy cũng hiểu võ công nhưng e rằng không địch nổi cô nương.

Du Tiểu Quyên đột nhiên bước ngang ra đứng chặn đường hai tên dược đồng, hỏi :

- Hai vị có thể cứu tỉnh một người cho bản nhân coi được không ?

Hai tên dược đồng đưa mắt nhìn nhau, rồi bốn luồng mục quang nhìn chằm chập vào Du Tiểu Quyên chớ không trả lời nàng.

Phương Tú khẽ đằng hắng một tiếng rồi đáp :

- Bọn chúng không thể trả lời cô nương được.

Du Tiểu Quyên lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao vậy ?

Phương Tú nói :

- Đàm Dược Sư đã thi hành thủ thuật vào đầu lưỡi chúng nên chúng không thể trả lời được.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Phải chăng Đàm Dược Sư sợ chúng tiết lộ phương pháp chế thuốc.

Phương Tú đáp :

- Cái đó tại hạ cũng không hiểu rõ.

Du Tiểu Quyên bật tiếng cười lạt rồi đưa mũi kiếm chí vào ngực một tên được đồng hởi :

- Người cứu tỉnh một người cho ta được không ?

Tên được đồng lắc đầu đáp :

- Không có thuốc giải.

Du Tiểu Quyên nghe gã nói một cách rất khó nhọc thì trong lòng đã tin lời Phương Tú, nhưng nàng vẫn vắn hỏi :

- Được vật đâu ?

Phương Tú đỡ lời :

- Gã nói khó khăn lắm và mất rất nhiều hơi sức mới thốt ra được một câu. Vậy cô nương hởi tại hạ thế.

Du Tiểu Quyên lớn tiếng :

- Lão có nghe thấy không ? Ta muốn lấy thuốc giải !

Phương Tú kinh hải buột miệng đáp :

- Tại hạ có đem theo đây.

Hắn lấy trong bọc một cái bình ngọc mở nắp ra, móc một viên thuốc màu xanh giao cho tên được đồng.

Du Tiểu Quyên nhìn kỹ thì trong bình có nhiều được vật liền đưa tay ra nói :

- Phương viện chúa. Viện chúa đưa cái bình ngọc cho ta.

Phương Tú ngập ngừng :

- Cái này...

Du Tiểu Quyên nói ngay :

- Bản nhân đưa một nhát kiếm giết chết viện chúa vẫn lấy được được vật. Vậy viện chúa hãy nghĩ kỹ.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi cầm bình thuốc đưa cho Quyên Nhi.

Du Tiểu Quyên đón lấy bình thuốc.

Lúc ấy tên được đồng đã bỏ viên thuốc vào miệng một người rồi.

Lý Hàn Thu dương mắt lên nhìn thấy người này vào trạc 50. Mày rậm mắt vuông. Dưới cằm râu đậm tua tủa. Vừa trông đã biết là một tay kiêu dũng.

Lại thấy tên được đồng nắn bóp vào trước ngực người ấy, một lúc thì thấy y từ từ cử động chân tay.

Du Tiểu Quyên khẽ nói :

- Các vị hãy coi chừng.

Người kia cử động chân tay một lúc rồi đột nhiên đứng phắt dậy.

Người đó chuyển động mục quang nhìn mọi người trong ánh mắt lộ vẻ buông khuâng.

Phương Tú nói :

- Bây giờ động tác của người này đã thành vô ý thức. Nếu tại hạ không dẫn dụ thì y quyết chẳng động thủ đâu.

Du Tiểu Quyên cùng mọi người thấy thế đều lấy làm kinh dị, nghĩ thầm :

- Nếu không có cách gì khôi phục lại thần trí cho những người này

Mà để họ sống ở nhân gian thật là một tai hại lớn.

Quân Trung Phụng đột nhiên tiến về phía trước một bước. Cô vung

quyền lên đập vào sau lưng đại hán đánh "binh" một cái.

Đại hán không tự chủ được cúi về phía trước một bước, đụng đổ hai cái giường gỗ mà người gã chưa té.

Quân Trung Phụng giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Thoi quyền của ta luồng lực đạo không phải nhẹ nhàng. Những tay võ sư thông thường trên chốn giang hồ khó mà chịu nổi. Thế mà người này vẫn bình yên vô sự.

Bỗng thấy đại hán đảo mắt bốn phía đường như để kiếm người đã đánh mình

Du Tiểu Quyên bụng bảo dạ :

- Người này võ công không phải tầm thường. Nếu bao nhiêu người đắp chăn trắng nằm đây mà bản lãnh họ đều như vậy thì thật là một đám đại kinh địch.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay phải nàng vung trường kiếm chỉ vào trước ngực đại hán.

Đại hán đã đến lúc sinh tử hiểm nghèo mà nét mặt vẫn lạnh lùng trơ như gỗ, tựa hồ y chẳng quan tâm gì đến chuyện sống chết

Du Tiểu Quyên thở dài nói :

- Phương viện chúa ! Xưa nay ngoài võ lâm chẳng thiếu gì người

đại ác, nhưng thủ pháp tàn nhẫn của các vị thật hiếm thấy trong thiên hạ. Bọn này phần nhiều là những nhân vật đầy lòng nghĩa hiệp trên chốn giang hồ, nhưng bọn họ bị được vật làm cho mê man đến chết. Giết đi là không nổi, mà để sống là gây thành mối họa rất lớn.

Phương Tú khẽ thở nói :

- Nếu cô nương không muốn hạ thủ thì để tại hạ ra tay cho.

Hắn cất bước tiến về phía đại hán.

Lý Hàn Thu vung trường kiếm lên. ánh hàn quang loé ra cản đường Phương Tú. Chàng lạnh lùng nói :

- Hay hơn hết là Phương viện chúa đừng có vọng động.

Du Tiểu Quyên bảo Tân Nhi :

- Tiểu muội ! Phiền Tân muội động thủ phóng chưởng đánh mạnh vào chỗ trọng yếu trên lưng người này để y bị đứt tâm mạch chết cho được toàn thân.

Tân Nhi nói :

- Tiểu muội thực không thể nào hạ thủ giết người trong lúc thần trí họ mê man.

Đột nhiên đại hán gầm lên một tiếng. Tay trái gạt trường kiếm của Quyên Nhi, tay phải phóng chưởng tấn công nàng.

Quyên Nhi biến thế quét ngang trường kiếm. Hàn quang lấp loáng chém xuống chân trái đại hán. Người nàng lướt sang một bên để tránh phát chiêu của đối phương.

Lý Hàn Thu tiến lên một bước, phóng chiêu bên trái đánh sau lưng đại hán.

Bình một tiếng ! Phát chiêu của Lý Hàn Thu đã đánh trúng đại hán.

Đại hán không tự chủ được xô về phía trước ba bước.

Du Tiểu Quyên vọt tới quanh ra phía sau đại hán xoay tay phóng chiêu đánh xuống đầu gã.

Đại hán trúng mấy phát chiêu nặng nề không chịu nổi, lão đảo người đi rồi ngã lăn ra chết liền.

Du Tiểu Quyên nhăn nhó thở dài nói :

- Gã chết một cách oan uổng, nhưng không giết gã cũng không được mới thật là rầu !

Nàng đảo mắt nhìn hai tên được đồng hỏi :

- Phương viện chúa. Hai tên được đồng này là người tốt hay người xấu ?

Phương Tú đáp :

- Bản thân chúng không có ác tích gì. Chúng chỉ giúp việc cho Đàm Dược Sư chế thuốc và thi hành thủ thuật.

Du Tiểu Quyên ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Coi thái độ của chúng thì dường như chúng bị Đàm Dược Sư làm cho biến tính. Vậy đành phải giam chúng lại.

Phương Tú vẫy tay một cái. Hai tên được đồng đều lùi vào ngay.

Du Tiểu Quyên nói :

- Chúng ta đi thôi. Không chừng ngoài quảng trường đang xảy ra cuộc chiến đấu ác liệt.

Phương Tú nói :

- Cô nương không sang thăm hai căn nhà kia nữa ư !

Du Tiểu Quyên đáp :

- Bọn ta không coi nữa hay hơn. Vì mình đã không cứu được họ thì cũng không nên giết chết họ.

Phương Tú ngập ngừng :

- Theo ý cô nương thì...

Du Tiểu Quyên ngắt lời :

- Bản nhân nghĩ rằng trên thế gian này ngoài Đàm Dược Sư tất cũng còn có người tinh thông y thuật. Sao không mời người ta tìm cách cứu họ.

Phương Tú nhăn nhó cười đáp :

- Đáng tiếc là tại hạ đã phái một phần lớn cao thủ đi rồi.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Viện chúa đã mất hết tín tâm rồi phải không ?

Phương Tú đáp :

- Hiện giờ khó nói lắm vì hạ đã lọt vào tay các vị nên bọn chúng có lòng uý kỵ.

Du Tiểu Quyên nói :

- Viện chúa cứ yên tâm. Bọn ta không đả bại được những thuộc hạ của viện chúa là không giết lão đầu.

Lý Hàn Thu nói :

- Phương viện chúa nên tự trọng.

Phương Tú nghe Du Tiểu Quyên nói vậy cũng bớt lo được một phần. Hắn ngấm ngầm tính bề tẩu thoát, liền cười mát nói :

- Cô nương đã có lòng đại từ đại bi thì tại hạ cũng phải hạ lệnh cho bọn thủ hạ không được sấn vào khu này.

o0o